

A SVĚTLO PŘIŠLO NA SVĚT...

Je pondělí večer na jedné pražské vysokoškolské koleji, podvečer jako každý jiný. A přece byl jiný, tak *velmi jiný!* Přihodilo se totiž, že najednou přestal jít elektrický proud. Proč? To nikdo netušil. Jen každý věděl, že je všechno náhle jinak...

Dveře do několika pokojů byly pootevřené, občas se v nich objevila šerá postava, po chodbě sem tam někdo prošel, ale jinak než normálně – pomalu a nejistě. Vše je šedé, tmavé, temné. Na koleji, kde je vždy tolik hluku, tolik života, najednou vládne ticho, občas přerušované nejistým šumem. Nikdo nemůže spustit počítač, pouštět si hudbu nebo televizi, vařit večeři na elektrickém sporáku nebo ohřívát jídlo v mikrovlnce, z ledničky kape voda...

Totální rozklad! Ale vždyť se vlastně nic nestalo! Prostě „jenom“ nejde proud. Jedna věc, tato jedna jediná věc, a nic není tak, jak by mělo být. Po nějaké době se během vteřiny všechno zase rozsvítí – šlo jen o vyhozené pojistky v důsledku přetížené sítě. A najednou je vše zase v pořádku, tak jak to má být: Někdo běží po chodbě do koupelny, jiný spěchá do kuchyňky dovařit večeři, další usedá k notebooku dopisovat seminární práci, ještě další může u světla lampy pokračovat v četbě zajímavé knihy. Ano, na kolej se vrátil život. Je možné začít znovu fungovat, začít znova žít...

Tato událost mě přivedla k hlubšímu přemýšlení o životě. Už ne jen o tom „kolejním“, ale o životě vůbec. Pondělní večer na studentské ubytovně mi ukázal, jak asi vypadá lidský život bez SVĚTLA, bez KRISTA. Jenom ON je PRAVDA a „SVĚTLO, které osvětluje každého člověka“. Bez NĚHO je jenom zmatek, pohyby jsou malátné a nejisté, zvyšuje se pravděpodobnost úrazu. Ve tmě je těžké hledat cestu a ještě těžší je ji najít. (Kdo někdy zabloudil v hlubokém lese nebo v horách a už se stmívalo, to jistě dobře poznal...) Když ale přijde SVĚTLO, je vše najednou jasné a jisté; pak je velmi dobře vidět na cestu, kde je rovná, kde jsou výmoly a kde je propast...

Ano, bez SVĚTLA nemůžeme dělat skoro nic. A Kristus dodává: „Beze MNE nemůžete dělat VŮBEC nic!“ (Jan 15,5c)

Tato krátká úvaha pražského studenta M.J. nám může pomoci při adventním zamyšlení o smyslu vánoc, které už jsou přede dveřmi...

Radostné prožití vánočních svátků ve SVĚTLE Kristova příchodu a stálou Boží ochranu v celém novém roce 2011 přeje a rád žehná váš misionář P. Antonín

Důležité upozornění:

POZOR na změnu začátku bohoslužeb na **Štědrý večer!** Na nářky mnoha krajanů, že po vánoční bohoslužbě ve 23.00 hod. v Zürichu už nestihnou poslední spoje veřejné dopravy, byly bohoslužby **posunuty o půl hodiny dříve!** Doufáme, že to bude na hojně účasti poznat!!!

V sobotu **8. ledna 2011** mše sv. ve Winterthuru **NENÍ!**

Vánoční bohoslužby 2010-11

24.12.10 – pátek – **Štědrý večer:**
20.30 – Winterthur (**POZOR: změna začátku!!!**)
22.30 – Zürich (**POZOR: změna začátku!!!**)

25.12.10 – sobota – **Slavnost Narození Páně**
10.00 – Aarau
15.00 – Bern

26.12.10 – neděle – **Svátek sv. Štěpána a Svaté Rodiny**
10.00 – Luzern
19.00 – Zürich (**Po mši sv. předsilvestrovské posezení ve farním klubu**)

31.12.10 – pátek – **Poslední den občanského roku**
16.00 – Zürich (**Děkovná bohoslužba**)
18.00 – Winterthur (**Děkovná bohoslužba, po ní silvestrovské posezení v Českém klubu sv. Václava**)

1.1.2011 – sobota – **NOVÝ ROK – Slavnost Matky Boží Panny Marie**
18.00 – Winterthur

2.1.2011 – neděle – **2. vánoční**
9.30 – Bern
19.00 – Zürich

9.1.2011 – neděle – **Svátek KŘTU PÁNĚ**
19.00 – Zürich

Končí doba vánoční!

MÁ SMYSL SLAVIT SVATOŘEČENÍ ANEŽKY ČESKÉ A PŘÍCHOD SVOBODY ??

Máme slavit 17. listopad jako vítězství nad zlem?

Nezvítězili jsme, revoluce sametově ochránila zločince. Někteří si ani na chvíli nepřipustili, že by mohli být za své činy potrestáni, byť jen symbolicky, když by je měli soudit jejich spolužáci z VUMLu (*Vysoká škola marxismu-leninismu*), kteří před tím posílali nevinné do vězení. Prý šlo pouze o dohodu o převzetí moci. Měli jsme však štěstí, že se jim to nějak vysmeklo. Vždyť jsme klidně mohli dopadnout, jako Čiňané na náměstí Nebeského klidu.

Zdalipak víte, co mají společného, nový velitel britských ozbrojených sil generál D.Richards, bývalý bachař Alois Grebeníček a Jan Werich? Jsou to jejich myšlenky. Vezmu to od konce. Jan Werich řekl, že nad blbostí nelze zvítězit, o komunismu to řekl Grebeníček a o islámském terorismu Richards. Jediný Werich ještě dodal, že se s tím ale *nesmí přestat bojovat*.

Proto si 17. listopad musíme připomínat, abychom si uvědomovali, že *jedinou bitvou není vyhrána celá válka*. Mějme stále na mysli, že ta míra demokracie, kterou máme, je zatím to nejlepší co nás za posledních dvašedesát let potkalo. Máme dokonce snahu zapomínat, jak to před r.1989 vypadalo: ne všichni si uvědomovali, že žijeme za ostatním drátem. Někomu stačilo jednou za rok jet do Bulharska k moři, někdo si na „černo“ získal bony do Tuzexu na lepší svetřík nebo jen na skládací deštník, a někdo si našetřil na auto, které ve volných chvílích leštil. Výhodu měli lidičky s dobrým původem (dělnickým) bez příbuzného v zahraničí. Těm stačila rudá legitimace, která jim otevírala cestu k lepší kariéře, děti jim brali bez problémů na jakoukoliv školu, a dokonce měli i body do pořadníku na byt nebo poukaz na auto... Pamětníci však ubývají a leckdo je dokonce dotčen připomínkami na minulost a rád by za vším, tedy i svým svědomím, udělal tlustou čáru. Byli i tací, kteří bez rudé legitimace mohli cestovat po světě, třeba i na stáže do USA, jen se nějak opomnělo sdělit, co za to? Že nic? To se může říkat jen tak holubům létajícím kolem katedrály. My, kteří jsme měli jen jediného příbuzného na Západě, víme své!!

Minulosti však neutečeme, i když se mnozí snaží. Soudy nepracují, policie je neschopná, a tak se z hesla totality, kdo nekrade, okrádá svou rodinu, stalo podhoubí pro korupci, která působí skoro všude...

V boji s jakýmkoliv zlem nesmíme polevit. Jenže jak? Především nesmíme být neteční! Myslete na chorál, malověrní! („Kdož sú Boží bojovníci a zákona jeho?“ a „Pravda Páně vítězí“

Budme rozhodně vděční za 17. listopad 1989. Ať už si myslíme cokoli. Nebo pomyslel si někdo před jedenadvaceti lety, že bude možné beztržně říci nebo napsat, že komunismus je zločin na lidstvu?!

(Vybráno z MFdnes od I.Rottenberga, 16.11.2010)

Komu se ještě stýská po socialismu?

Začínáme dvaadvacátý rok od pádu komunismu. Za tu dobu se naše republika etablovala jako demokratický stát. Samozřejmě, spousta věcí se nepovedla, mnoho věcí nefunguje, jak má, mnohé si zaslouží kritiku. Neexistuje a nikdy nebude na téhle zeměkouli stát, kde by byli spokojeni všichni. Jsme jenom lidi.

Ale hlasy kritiků, nespokojenost a ukřivděnost mnohých vytvářejí ve společnosti pocit, že za socialismu vlastně nebylo tak zle. Všichni měli práci, bydlení, zadarmo doktora, školu...Že se nikam nesmělo? No“bóže“, když nejezdil nikdo, tak nás nemuselo mrzet, že sedíme doma...

Dobře si tu dobu pamatuji. Jsem z generace Husákových dětí. Když přišla revoluce, bylo mi osmnáct. V socialismu jsem prožila dětství a dospívání. Mám spoustu krásných vzpomínek, za které vděčím rodině, přátelům, vedoucím z pionýrského oddílu, kterým byla nějaká ideologie ukradená. Ale čas bych zpátky nevrátila ani na jediný den. TA DOBA BYLA HNUSNÁ!!!

Skutečně nechutná! Začalo to už ve školce. Neuměla jsem pořádně nakreslit pejska, zato tank s rudou hvězdou mi šel bravurně. Byla jsem pyšná, když mi ho soudružka učitelka vystavila na nástěnku. Celou základní školu jsem se bála, že bude válka. Slova jako "jaderná hrozba", "závody ve zbrojení" byly heslem dne. Po chodbách visely nástěnky s atomovými hříby a číslu, kolik jedna jaderná puma zničí domů a zabije dětí a kolik by se za její cenu postavilo škol a nemocnic. Rok co rok jsme si zkoušeli plynové masky. A i když na tu buzeraci vzpomínáme dnes s úsměvem, dovedete si představit, jak by vám bylo, kdyby takhle někdo strašil vaše děti dnes?

Uměla jsem slušně zpívat a recitovat, takže se mnou vymetli kdejakou školní oslavu. Odmítnout? To nepřipadalo v úvahu. Za normalizace už nešlo o život, ale nikdy jste nevěděli, kdo vás kde praskne, na koho si dát pozor. Režim nutil člověka skrývat *myšlenky, přesvědčení, víru*. Rodiče trestal na dětech, aby se lidi víc báli.

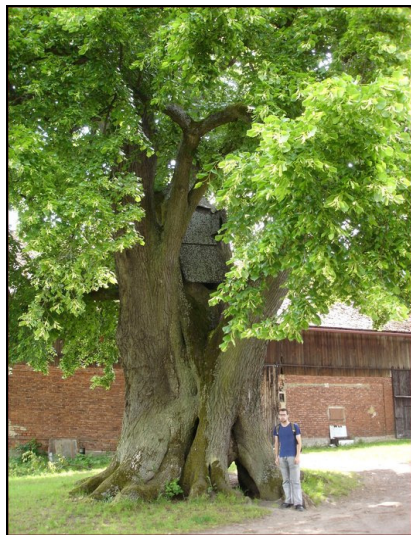
Fronty se stály nejen na mandarinky a nejen o Vánocích. Jako děti jsme šly rovnou ze školy s aktovkami na zádech stoupnout si do fronty - i když jsme neměly poněti, na co. Když se maminky vrátily z práce, vystřídaly nás. Nikdy nevěděly, co dostanou a jestli na ně vůbec vyjde řada. Smlouvaly se zelinářem, aby jim místo tří banánů dal čtyři, vždyť děti mají dvě. Na nábytek byly pořadníky a člověk dopředu netušil, co mu přivezou. Když měli do obchodu přivést ledničky, lidi nocovali před krámem ve spacáku.

Ideologická masáž a buzerace byly všudypřítomné. Lidi na sebe byli neurvalí, kdo měl nějakou moc nad druhými (i kdyby šlo o prodavačku, která rozhodne, jestli ta játra zpod pultu vyndá nebo ne), choval se povýšeně a sprostě. Kdyby s vámi dneska mluvil lékař tak, jako v seriálu „Nemocnice na kraji města“ milovaný doktor Štrosmajer, budete si na něj právem stěžovat.

Úplatky byly běžné na všech úrovních života - od kafe pro sestřičku až po desetitisícové "obálky" různým komisím. Nic pořádně nefungovalo, všude vládli šlendrián a lajdáctví. Jen si vzpomeňte, jak se nám všem ulevilo, když to nakonec prasklo. Jaká zavládla euforie, jak rychle a ochotně jsme tu tíhu ze sebe shazovali. Byla to nádhra a budu nadsmrti vděčná, že jsem tu dobu mohla prožít.

A i když jsme měli různé brýle, které nám rychle spadly, zaplat' Pán Bůh za to, jak dneska žijeme. Protože navzdory všem průšvihům, korupci, zločinům, krizi a kdovíčemu ještě se máme hrozně dobře. Mnohem lépe, než jsme se měli před dvaadvaceti lety. A kdo tvrdí opak, je buď hlupák, nebo trpí ztrátou paměti.

Proto je dobré si to často připomínat. Sobě a zvláště mladším! (Markéta Demlová, matka 4 dětí; MF dnes 18.11.2010)

SYMBOL LÍPY

Pro Slovany, zvláště pro Čechy, je lípa velkolistá symbolem dlouhověkosti a neznitelnosti. Může se dožít vysokého věku, a proto bývá vysazována na významných místech jako živý svědek mimořádných událostí na připomínku pro další generace.

Jedna taková lípa byla v listopadu vysazena na *Lindenhof* v *Zürichu* jako poděkování švýcarským občanům za ochotné přijetí česko-slovenských exulantů po sovětské okupaci Československa v roce 1968.

Další taková lípa byla např. vysazena na moravském Velehradě při první návštěvě papeže Jana Pavla II. v r. 1990. A na různých místech naší vlasti je takových lip, jako svědků minulosti, mnoho. Mezi nejznámější patří "Tisíciletá lípa" v obci Kotel, původně Kessel, na severu Čech v podještědí, v kraji Karolíny Světlé. (Její foto je na našem obrázku.)

Jedná se pravděpodobně o nejstarší a nejmohutnější strom v Čechách. Obvod měří asi 9 metrů, výška je 25 metrů. Uvnitř stromu je dutina, do které lze vstoupit – pohodlně se zde schvácí 9 dospělých nebo 23 dětí. A co všechno zřejmě tato obrovská lípa pamatuje! Ve svém mládí pravděpodobně rostla u osamělého stavení, později byla svědkem vzniku obce, kterou v r.1444 zničila husitská vojska. Znovu obnověni vesnice... V r.1565 slyšela první vyzvánění zvonů z dokončené věže pozdně gotického farního kostela sv. Víta v sousední obci Osečná. Viděla mrtvé sedláky v okolních polích, jejichž povstání proti robotě v r.1680 bylo potlačeno vojskem hraběte Haranta. Po druhé světové válce v r.1945 kolem ní procházeli násilně vyhnáni občané německé národnosti... A možná bude i v novém tisíciletí svědkem dalších, snad radostnějších událostí!

Otec **Jan MED** je už trvale upoután na lůžko, ale jeho dílo v Indii stále pokračuje skrze dobře fungující salesiánskou komunitu. P.Samuel (na společném foto z října 2010) převzal úkoly otce Meda a píše: „Otec Med je pro nás stále živým příkladem nadšeného a neúnavného misionáře a skrze něho jste i vy všichni naši dobrodinci zapojeni do našeho díla zde v odlehleém koutu severní Indie – státu Manipur. Naše misie je v údolí Khopum, které leží asi 100 km od hlavního města Imphalu. Cesta k nám však trvá až 6 hodin, kvůli špatnému stavu silnic. Všechny jízdy misionářů jsou vždy dobrodružné

až riskantní. Otec Med často rád s úsměvem a prstem ukazujícím k nebi opakoval: 'On tě nikdy nezklame, když konáš jeho dílo!' Největší odměnou misionáře je, když vidí radost lidí, u kterých mohl pár dní pobývat a duchovně jim posloužit.

Prosíme o vaši vytrvalou podporu naší misie. Upřímně děkujeme a modlíme se za vás! (P.Samuel ELOW, salesián)

Milí krajané, tak jako každý rok, i letos si vás tedy dovolujeme **poprosit o příspěvek na sbírku pro Otce Meda na jeho indické misie**. Použijte **přiloženou složenku**. Za každý dar srdečný dík!

KAM SPĚCHÁME?

Když jsem včera vystupoval z vlaku, šla přede mnou pomalým tempem stará žena. Spěchal jsem, ale nedařilo se mi ji pro množství lidí předběhnout. Vnitřně mě to velmi rozčílilo.

Ale tu se ve mně ozval jakýsi hlas, asi svědomí: „Kam vlastně spěcháš?!“ Začal jsem přemýšlet: Vždyť ta stará žena za svou pomalost ani nemůže. Celý život tvrdě pracovala, možná i mnoho vytrpěla... a všechno trpělivě snášela. A já jsem tak netrpělivý, a to jen proto, abych byl o 10 minut dřív doma. A stejně těch pár minut a ještě víc zbytečně promrhám na internetu nebo u televize...

Ten večer jsem o tom ještě jednou přemýšlel: Je to pouhý alibismus, když se vylouváme na uspěchanost doby, ve které žijeme. Všichni se honíme, spěcháme, abychom večer zjistili, že jsme stejně všechno nestihli, a znechuceně zaspíme neklidným spánkem...S druhými i nejbližšími komunikujeme přes SMS nebo chat, do očí si nevidíme. Ve schránkách se nám hromadí maily, protože "nemáme čas" odepsat. Chodíme přírodou, ale nevnímáme ji... Děláme spoustu fotek, vypálíme je na CD a tím to skončí. Máme množství hudebních nosičů, ale nemáme čas si sami zazpívat. Existuje množství televizních kanálů, všude se nabízí tolik zábavy, ale sami se zabavit a radovat neumíme... Stále kontrolujeme mobil, zda nám někdo nevolal... Přitom přestáváme vidět hodnoty, kvůli kterým stojí za to žít... Zato máme deprese, infarkty a rakovinu a stále jsme s něčím nespokojeni.

Můj dědeček má 87 roků. V životě nebyl v zahraničí, ba ani v našem hlavním městě, nemá mobil, stále poslouchá jen jednu stanici na svém prastarém rádiu... Přesto je přesvědčen, že prožil krásný život, na který s úsměvem vzpomíná. Byl to sice těžký život (pracoval jen na poli a v lese), ale umí se těšit z krásného dne, z vůně dřeva, ze svých vnoučat... Je vděčný za každou i krátkou návštěvu, nepodléhá stresu...

A na co budeme vzpomínat my? Tedy pokud se vůbec stárí dožijeme. Možná by stačilo zpomalit a vychutnávat si právě prožívanou chvíli. Snažit se vidět lidi a věci kolem sebe a pěstovat osobní vztahy. Umět vypnout veškerou techniku... Prostě **ZPOMALIT** a **ŽÍT!!!** (Mladý programátor ze Slovenska)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1
Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin.
Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.(Končí **15.12.2010** a opět začíná **12.01.2011**)
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco,
od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“,
v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“. (Končí **16.12.2010** a opět začíná **13.01.2011**)
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich
- Každá poslední neděle v měsíci** – setkání po mši svaté v Zürichu ve farním klubu asi do 21.30 hod.
Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!
- Slovenské mše sv.:** v Zürichu: každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v Lausann: každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, salesián

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **19. prosince** 2010, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete telefonicky u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

POSTNÍ DOBA v roce **2011** začíná Popeleční středou **09. března**. Udílení popelce při mši sv. ve středu od 20.00 hod.(slovenská) a ve čtvrtek **10.03.** od 19.45 (česká) – obojí v kostele Dona Bosca, Feldstr. 109, Italská misie, Zürich.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2011** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **14. – 17. dubna**. **Prosím, poznačte si už nyní termín!!!** Obnovu povede P. **Vojtěch KODET**, provinciál českých karmelitánů.

NÁRODNÍ POUŤ DO EINSIEDELN v roce **2011** se koná v neděli **5. června**, poutní mše začíná ve **12.30** hod. Účast na pouti slíbil plzeňský biskup **Otec František RADKOVSKÝ**. Prosím krajany, abyste si na tento termín **neplánovali žádné jiné akce**, abychom se aspoň jednou za rok mohli sejít v hojném počtu!!!

Svatost manželství v roce 2010 si udělili:

1. Nápravníková Kateřina + Hain Radan – 3.7. – Opfikon/ZH
2. Jánová Irena + Kukul Cyril – 14.8. – Buchs/ZH

Svatost křtu přijali:

1. De Icco Alessia – 13.2. – Zürich
2. Engeler Michael – 17.4. – Zürich
3. Norský Emil Luzian – 19.6. – Büttikon/AG
4. Kukul Yannick Karel – 14.8. – Buchs/ZH
5. Mazák Samuel – 22.8. – Luzern
6. Sutnar Kolja – 23.10. – Fehraltorf/ZH

Do věčnosti byli odvoláni:

1. Wörös Vojtěch – 75 let – 3.12.2009 – Winterthur
2. Sochor Jiří – 92 let – 10.12.2009 – Zürich
3. Tesařová Růžena – 99 let – 27.12.2009 – Bern
4. Rosenberg Dana – 84 let – 5.1. – Zufikon/AG
5. Kalný Josef – 98 let – 13.1. – Bern
6. Vagenknecht Jiří – 83 let – 17.1. – Wetzikon/ZH
7. Kuberová Beata – 89 let – 15.2. – Zürich
8. Kubr Beata – 63 let – únor – Zürich
9. Zborník Václav – 73 let – 23.4. – Oftringen/AG
10. Voborný Martin – 58 let – 5.5. – Uster
11. Sochorová Blažena – 95 let – červen – Zürich
12. Bäumelt František – 96 let – 27.6. – Bern
13. Stránský Karel – 29.6. – Grenchen /SO
14. Hájková Zdena – 79 let – 3.7. – Winterthur
15. Šmehlíková Františka – 89 let – 31.7. – Adlikon/ZH
16. Novotný Miloslav – 72 let – Stäfa/ZH
17. Němeček Rudolf – 87 let – 12.11. – Villigen/AG
19. Sýkorová Josefa – 86 let – 20.11. – Winterthur

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 – 241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch